
CONSIDERATIONES

AD

EXERCITIA SPIRITUALIA.

CONSIDERATIO PRIMA.

De Missæ sacrificio, sacrâ Communionem, Visitatione Sacrosancti Sacramenti.

Cum actiones istæ Christo nos uniant, maximas utilitates asferent, si ritè fiant.

DE SACRO MISSÆ SACRIFICIO.

I. **CUM** ad sacrum, vel faciendum, vel audiendum pergis, meminisse potes te pergere ad Calvariæ montem, ubi pro te Christus erit victima.

II. Si attendas ad ea, quæ sacerdos inter celebrandum facit, in ipso Introitu, unà cum eo confitere ex animo peccata tua; sicque te ad purissimum sacrificium puritate tui cordis dispone.

III. In ipso Evangelio, memento te esse christianum, tibi standum pro Evangelio esse; tibi pro illo, si res ita postularet, sanguinem esse profundendum.

Ad exercitia spiritualia. 609

IV. Quatuor habet illud sacrificium: holocaustum est, eucharisticum, propitiatorium, impetratorium. Offersne illud in honorem supremæ illius majestatis? in gratiarum actionem pro tot à Deo beneficiis acceptis? in propitiationem pro peccatis tuis? in impetrationem gratiarum, quibus tu aliisque indigetis? Vide, ut te quoque Deo cum hostiâ offeras.

V. Si sacrum facis, observa cæremonias omnes, eodemque te modo gere, quo se gereret Christus ipse, cujus illic personam geris. Si sacrum audis, uniri debes mente cum ipso celebrante, ita ut quodammodo cum illo fias unus celebrans et unus sacerdos.

VI. Ne distractionibus vagetur animus, uti potes, vel orationibus vocalibus, vel potiùs meditationibus aliquot de passione Christi, quæ totâ missâ repræsentatur.

VII. Si reipsâ communicare non potes, potes saltem, dum celebrans communicat, mente et spiritu communicare. Idque facies: 1. Si præ humilitate unire te non audeas cum Christo, eo modo quo sacerdos facit. 2. Si, præ summo in Christum amore, illud tamen etiam atque etiam desideres.

DE SACRA COMMUNIONE.

I. Satis est semel comunicasse, ut perfecti simus. Cur ergo post tot communionem ita imperfectus es?

II. Accedisne ad illam eo modo, quo, si in paradisum intrares? Quid enim? nonne tibi tantâ opus est reverentiâ, ut recipias Jesum in te, quantâ ut recipiaris à Jesu in regno suo?

III. Si frequens communionis usus nonnihil detrahere videatur ex illo fervore, quo primùm ad eam accesseras, id tuâ culpâ contingere scito. Quò quis enim sæpiùs communicat, si modò benè dispositus fuerit, eò sæpiùs vellet communicare: quemadmodùm beati quò diutiùs vident Deum, eò magis ac magis videre illum cupiunt.

IV. Cùm habes Jesum in pectore, cogita tunc esse *tempus acceptabile et diem salutis*. Habes enim tunc temporis potissimùm Dominum, à quo sperare omnia debes: habes sapientissimum medicum, qui curare omnes languores tuos potest: habes carissimum amicum, à quo petere omnia potes et accipere: habes suavissimum sponsum, cum quo potes amantissimè colloqui, etc.

V. Audisne quid loquatur in te Dominus? ut te tuarum negligentiarum suaviter admonet, ut te tuum officium docet, ut te amplectitur, etc.

VI. Magnâ hic præparatione est opus. Quare hæ veritates quantumvis vulgares, sæpiùs animo sunt repetendæ. *Quis es, Domine, qui ad me venis; et quis ego, qui ad te accedo? Quomodò venis ad me, et quomodò accedo ad te? Cur venis ad me, et cur ad te accedo? Quid à me postulat, quid ab illo postulo?*

Quid facere pro me nunc potest, quid facere pro illo nunc debeo? Quid dedit, quid retribuam? Tum, quæ difficiliora videntur in Dei cultu, cogita; et vide aut Deo, qui se totum dat tibi, denegare quidquam debes.

DE VISITATIONE SS. SACRAMENTI.

Tempus statuere debes et locum, in quo illa fiat. Fiet autem cum fructu, si memineris adire te, modò regem tuum, modò doctorem tuum, modò patrum, modò medicum, modò amicum, modò patrem optimum; pro eâ, in quâ tunc eris, necessitate, vel pietatis sensu. Hæc si rectè faceres, quid non haurires ab illo gratiarum fonte?

CONSIDERATIO II.

De examine conscientie et confessione sacramentali.

DE EXAMINE CONSCIENTIÆ.

I. NON advertis forsân, quàm tremendum futurum sit illud examen, in quo Deus judicare te debet? Illudne prævenis, serio tuæ conscientie examine?

II. At quàm negligens es in eo! quàm malè observas quinque illius puncta! Vix lumen quæris à Deo, ut peccata tua penitus introspecias; vix illa percurris, vix ad eorum radicem usque penetras, vix

contereris de illis; vix emendationem proponis, vix investigas modum quo illa vitari deinceps debeant. Hæc diligenter expende.

III. An soles annotare tunc præcipua peccata, ut ea postmodum apud sacerdotem deponas? An post examen aliquâ Deum satisfactione, aut pœnitentiâ placare soles?

IV. Paratusne esses ad mortem, et ad examen Dei, post illud tuum examen? An postea te magis colligis? Quis tandem fructus ex illo remanet?

DE SACRAMENTO PœNITENTIÆ.

I. Quomodo ad illud accedis? an tanquam ad pretiosum sanguinis Christi balneum, in quo sordes omnes tuas debes abluere?

II. Quo motivo ad illud accedis? an ut soli consuetudini pareas? an ut animi tantum et conscientie cesset perturbatio? an non magis ut Deo satisfacias?

III. Quâ præparatione ad illud accedis? an post ritè examinatam conscientiam? an eo dolore, quo debes conteri? an eâ reverentiâ, quâ accederes ad crucem Christi morientis pro peccatis tuis, teque tuo sanguine purgantis à sordibus tuis?

IV. Dum confiteris, an omittis, aut leviter tantum perstringis ea quæ tibi pudori essent? An te excusas? an culpam in alios refundis? an numerum et circumstantias peccatorum refers?

V. An caves postmodum ne recidas? idque si facis,

facis, an propter amorem Dei, quem recidendo gravius offendis?

VI. An emendationem proponis, et quam? An pœnitentiam imples, et quomodo? An, et quos fructus ex sacramento Pœnitentiæ colligis?

VII. An cogitas, ut absolutionem obtineas à peccato veniali, ita detestandum illius objectum esse, ut fixum tibi, certumque sit ab hoc prorsus in posterum abstinere? Si non eo sis animo, frustra illud confiteris.

VIII. An præscriptum habes diem aliquem, in quo, bis aut semel in anno, conscientiam omnem tuam excutias, et confessione generali, peccata, quæ per annum admiseris, deponas apud confessarium? Hæc praxi nihil est utilius. An illâ uteris, et quomodo?

CONSIDERATIO III.

De oratione mentali, cæterisque precibus.

DE ORATIONE MENTALI.

I. NUM ei aliquando defuisti, et quàm sæpè?

II. An argumenta meditandi sumis ab autore approbato: neque suaviora ad consolationem, neque ad curiositatem altiora; sed ea in primis, quæ ad præsentem animi fructum, ac præsertim ad mortificationem obtinendam, sint aptissima?

III. Christi Domini dicta, facta, sed maximè passionem et mortem, ut imiteris, sæpius meditare.

IV. Meditationis puncta præcipua, affectusque serotinis horis præparabis, revocabisque in memoriam inter decumbendum, et cum postridiè surgis.

V. Animum collige paulò antequàm ad meditando aggrediaris. Initio reverenter Deum adora: postula, ut omnes, tum animi, tum corporis vires ad meditationem ritè obeundam concurrant: fructumque, quem præcipuè intendis, petere nunquàm omittas.

VI. In singulis punctis, memoriam, intellectum, et voluntatem exercebis, sed præcipuè voluntatem: quæ si post primum punctum pio aliquo affectu movebitur, noli ad aliud prætervolare, quandiu talis affectus durabit.

VII. Colloquia interdum, cum Deo, cum beatâ Virgine, sanctisque miscebis, sed præsertim sub finem.

VIII. Varias poteris ex eodem principio conclusiones deducere: sed cave à ratiocinationibus illis subtilioribus et speculativis, quæ sic mentem pascent, ut voluntatem jejunam relinquunt.

IX. Sæpè inter orandum melius est pati, quàm agere; et Deum audire, quàm alloqui. Sed periculosum est, ne suggestiones diaboli pro divinis inspirationibus sumantur. Quare in his sapientissimo directore opus est.

X. Post meditationem, examinabis quomodò peracta sit. Si quid deliqueris, veniam petes, proponesque emendationem: si quos affectus utiles elicueris, notabis, iisque per diem, tanquam orationibus jaculatoriis, uteris identidem.

XI. Orationem ex fructu æstima. Vide ergo diligenter quantum ex eâ percipias, quæque ex eâ ad quotidianam praxim revoces. Eò enim referri meditationes singulæ debent.

DE ALIIS PRECIBUS.

I. Quæ voce efferuntur, quotidie aliquæ usurpandæ sunt: sed ita ut eas lentè pronuncies, ut modesto sis corporis habitu, et animo, vel ad sensum verborum, vel ad finem orationis, vel ad Deum ipsum quem alloqueris, attento. Hæc fortè non servas, dum recitatur oratio Angelica, dum benedicitur mensæ, etc.

II. Statue, quas preces deinceps velis et possis recitare in honorem Christi, beatæ Virginis, sancti Josephi, angeli custodis, patroni, etc.

III. Orationes, quibus ex officio tenemur, anteponendæ sunt iis, quas ad libitum usurpamus. Recitari debent attentè, devotè, et opportuno tempore.

IV. Singulis horis animum ad Deum converte; item, quando te ab actione aliquâ ad aliam refers: in eamque rem versiculos è psalmis aliisque sacræ Scripturæ locis, memoriâ teneto, maximè ex meditatione matutinâ.

V. Deumne oras , pro Ecclesiâ , amicis , inimicis , conversione animarum , defunctis , iisque qui se tuis precibus commendârunt ? Siccine alios tuâ oblivisci æquo animo feras ?

VI. Sint semper voluntati Dei subordinatæ præces tuæ , Christique meritis unitæ.

CONSIDERATIO IV.

De lectione spirituali , sacrâ concione , et communicatione cum direttore.

Hæc tria sunt præcipua media , quibus nos Deus instruit.

DE LECTIONE SPIRITUALI.

I. CERTUMNE illi ac destinatum habes tempus , an consilio directoris ?

II. Nulla te occupatio ab hâc avocet. Si enim doctus es , fortasse speculativè , non practicè doctus es : si ignarus , erudiri sic debes. Quæ legeris , ad praxim redige.

III. Ei potissimum lectioni vaca , quæ tibi conveniat. Non enim cuilibet omnis convenit. Si in aliquam virtutem præcipuè incumbis , de eâ lege.

IV. Ne plures legas libros , quàm par sit , etsi bonos. Plus prodest unus , si perpendatur , et regustetur , quàm plures cursim lecti. Multitudo cibo-

rum obruit stomachum ; non alit. Sic et librorum multitudo , animum.

V. Cave , ne curiositas irrepât : sed fuge præsertim ea quæ sapiunt novitatem ; ipsa etiam bonarum rerum aviditas quandoquæ nocet. Quare ne ultra præscriptum tempus nimium protrahas lectionem.

VI. Antequàm incipias lectionem , pete lumen à Deo ; et in fine , roga ut confirmet quæ operatus est in te.

VII. Expedit in primis legere aliquid ex sacrâ Scripturâ , et ex libro de Imitatione Christi.

DE SACRA CONCIONE.

I. Concionatores audi , qui magis erudiendis , et movendis auditoribus , quàm delectandis , studeant.

II. Ad concionem te confer , non ut censor , sed ut humilis docilisque doctrinæ divinæ discipulus. Ora Deum , ut quæ dicuntur , non careant suo fructu apud te , et apud cæteros. Quod te præcipuè moverit , regusta. Vide quo pacto hæc usurpes.

DE DIRECTORE.

I. Perpende , utrum maturâ cum deliberatione tuum tibi elegeris : an probitatis et doctrinæ probatæ sit : num te ducat per vias insolitas , et anxie prohibeat , ne quemquam alium consulas. Suspectus enim vel ex eo debet esse.

II. An sincerè cum illo agis ? An præcipuos animi motus , vitia , virtutes , et modum agendi in

oratione , lectione , communione , mortificatione , etc. , aperis ? Num fortè melior vis ab eo haberi , quàm sis ; et sic , aut defectus celas , aut virtutes fingis , aut quas habes exaggeras ?

III. An te docilem et obedientem in omnibus ad salutem animæ pertinentibus , præbes ?

IV. Ad illum identidem : sed ante Deum ora , ut ei quæ ad tuam perfectionem faciunt , aperiat. Cole ipsum : neque tamen tenaciùs illi adhæreas.

CONSIDERATIO V.

*De statu , et officio uniuscujusque , de-
que temporis usurâ.*

DE STATU UNIUSCUJUSQUE.

I. AN te Deus vocavit ad eum statum , in quo nunc es ? Si te vocavit , an , et quomodò ea , quæ sunt statûs illius , adimpleris ?

II. Si statum , in quo es , mutare non potes , vide quomodò procurare in eo salutem tuam possis : si potes et debes mutare , vide quâ id fieri ratione possit , ad Dei gloriam , tuamque salutem. Sed in re hujus momenti , sapientis utere directoris consilio.

III. Sorte tuâ contentus esto. Ne superioribus in- videas , ne despicias inferiores. Vita hominum tragœdia est , in quâ non qui regis aut principis , sed

qui benè personam suam gerit , qualiscumque illa sit , laude et mercede dignus est.

IV. Quo pacto adversis , prosperisque uteris ?

DE OFFICIO UNIUSCUJUSQUE.

I. An juxta Dei voluntatem tale officium suscepisti ? Hoc si ita est , an eo , quo par est , modo in id incumbis ? Reddere Deo rationem illius debes : hæc tua est ad Cælum via. Noli naturæ impetu , aut hominum respectu agi , sed ratione , Dei- que voluntate , cujus meminisse inter agendum debes.

II. Ita respuere debes quæ tua sunt , ut respicias primò ea quæ sunt Dei ; ita curare temporalia , ut non amittas æterna ; ita jus tuum suslinere , ut ab alieno abstineas. Omnia quæ , vel ad te , vel ad familiam tuam spectant , pro tuâ conditione ordinarissima sunt : neque omittas quæ in eo genere ab hominibus verè christianis usurpantur. Hæc hodie vide , tibi que præscribe.

III. Dum tuis negotiis vacas , cave à vanâ gloriâ , si sublimia sint ; à nimîâ divitiarum cupiditate , si lucrum afferant ; à voluptatis illecebrâ , si quid habeant delectationis. Quòd si ardua sint , ne desperes ; si gravia et dura , ne nimio plus perturberis. Quærenti Jesum in omnibus , nihil arduum aut grave est.

IV. Ita te occupent negotia tua , ut in Deo simul occuperis. Salus tua unum est , et maximum negotium.

V. Auctoritatem, si quam habes, eò tibi concessam existima, ut aliis prosis.

DE TEMPORIS USURA.

I. Tempore nihil pretiosius est: nihil tamen facilius teritur, nihil labitur celerius, nihil difficilius recuperatur. Ex bono vel malo temporis usu tota pendet æternitas.

II. Expende ergo, quanti referat benè illud collocare, disponere, et distribuere. Quamobrem, tempus sit orandi, tempus studendi, tempus negotiandi, tempus otiandi, etc. Examina quomodo te in singulis geras, quid pecces, quid perficere possis.

CONSIDERATIO VI.

De virtute, cui studere potissimum debemus.

CONSIDERASTI jam in Meditatione de peccatis, quæ origo esset tuarum imperfectionum. Ex eo vide, quæ virtus tibi necessaria maxime sit, habità ratione tuæ indolis, muneris, et occasionum, quæ se offerent hoc anno. Pete à Deo lumen, ut eam virtutem probè eligas.

I. Perpende, primam radicem omnium, quæ in te sunt, imperfectionum; quanta sit illius vis, quomodo resisteris ad hanc diem: an creverit, et quæ id factum sit.

II. Cogita pericula amittendæ Dei gratiæ, salutis, vocationis, perfectionis, in quæ te conjicit; consideratâ imprimis naturâ tuâ ferventiore, elatiorè, etc.

III. Ab hâc primâ radice imperfectionum venies ad secundam, et eodem modo ad tertiam; quas ita discuties accuratè, quasi tantum cum singulis tibi res esset.

IV. Constitue, hoc anno virtuti contrariæ studere: Deum ora, ut tuam probet electionem, et propositum firmet.

V. Fine ita constituto, eligenda media sunt accommodata virtuti propositæ. Media autem, alia sunt communia: meditatio, oratio vocalis, examina, lectio spiritualis; actiones pietatis, misericordiæ, etc.: alia propria. Et quidem primum est, si discutias diligenter naturam vitii, quod fugere, et virtutis, quam consequi intendis. 2. Si proponas nullos actus vitii, virtutis autem oppositæ, tum externos actus, tum maxime internos, elicere. 3. Si invigiles omnibus occasionibus, ut talem virtutem exerceas. 4. Si in examine, et generali, et particulari, in primis notes quos progressus feceris; qui defectus occurrerint aut commissionis aut omissionis, et unde: quid obstiterit, quæ lumina habueris. Pœnam tibi impone ob defectus admissos, et propone emendationem. 5. Si, unâquâque hebdomadâ, horam impendas unam recognoscendis tuis in hâc virtute progressibus.

VI. Hæc autem hebdomadaria consideratio ita facienda. Perpendes, 1. quam intentionem proficiendi habueris. Hæc intentio debet esse frequens, firma, sedula, generosa. Videbisque, an ex primo fervore aliquid remiseris. 2. Quomodo usus sis mediis generalibus? An aliquod ex iis omissum per incuriam: quomodo adhibueris media ad tuum finem accommodata, quâ diligentia, quo ardore animi? Atque hæc scripto nota. 3. In memoriam revoca, quæ, per hebdomadam integram, desideria proficiendi habueris; quos motus à Deo immissos, etc. 4. Vide an profeceris? Quod ex tribus maximè intelliges: si tuam vilitatem clariùs cognoscas; si desiderium sentias ardentius acquirendæ virtutis propositæ, si in exercitiis spiritualibus firmus sis et constans. Potes item, diem cum die, et hebdomadam cum hebdomadâ, conferre. 5. Considera quoties viceris, et quoties victus sis. Inquire undè lapsus sis: remedium quære; pœnam aliquam tibi impone. 6. Prævide hebdomadam consequentem: quâ de re meditari debeas. Stude ut accommodata sit tuo proposito, et careat imperfectionibus, quas in præcedentibusprehendisti. Et sic de omnibus rebus aliquid apud te statue. 7. Impende diem unum singulis mensibus, ut virtuti acquirendæ impensius vaces. Ac tum lege, meditare, examina, ut fecisti in hebdomadaria recollectione.

CONSIDERATIO VII.

De conversatione.

I. TUA conversatio debet ita utilis esse omnibus, ut tibi non noceat. Quod assequeris, si, et tuæ conditionis, et eorum quibuscum agis, memineris.

II. Compone diligenter externum corporis habitum, vultum, oculos, gestus, vocem; sic, ut te coram Deo agere semper cogites.

III. Amabilem potius, quàm austerum te præbebis. Quod præstabis potissimum, comitate, modestiâ, et humilitate, et magnâ erga eos cum quibus agis reverentiâ.

IV. Ita te gravem exhibe, ut effugias superbiæ aut arrogantia notam: ita comem et familiarem, ut levitatem, aut etiam nimis affectatam urbanitatem, evites.

V. Quantum fieri poterit, eorum te indoli, cum quibus versaris, accommoda. Quare noli flere cum ridentibus, neque ridere cum flentibus, nisi quandoquè, ut solatio aliquo recrees afflictos.

VI. Ita cum omnibus etiam domesticis age, ut nemo se putet à te contemni.

VII. In oblectationibus, conyiviis, ludis, etc., tibi præcipuè attende, Deique identidem memor esto. Difficillimè enim in his servatur modus.

VIII. Si tibi cum aliquo tractandum est de re

paulò graviori, meditare priùs dicenda; cor ad angelum tuum custodem erige, converte te etiam ad illius angelum custodem. Si se minùs tamen facilem ille præbebit, ne continuò despondeas animum.

IX. Cave præcipuè ab omnibus, quæ quomodo-cumque violant alienam famam, et caritatem.

X. Alienos defectus patienter feras, neque ab his refugias, qui tibi sunt molesti: tibi enim proficies, vincendo naturam, et illis; quos tuâ facilitate, aut demulcebis, aut corriges.

XI. Quære eos potissimùm qui de rebus divinis et piis libenter colloquantur. Sed dum de iis ages, ne te importunum aliis exhibeas: et cave ne monere magis, quàm colloqui videaris.

XII. Si quid peccatur quod à te debeat corrigi, id ita præsta, ut neque videre indulgentior, neque etiam subirator.

XIII. Singularis industriæ est, inutiles aut pravos sermones ad utiliores convertere: sed non fit sæpè sine aliorum offensione; quæ ut vitetur, petendum à Deo auxilium.

XIV. Cave ne, cum res tibi minùs bellè procedunt, dent alii tibi pœnas tuæ morositatis.

XV. Fuge ut pestem lusus illos minùs liberales, qui in scurrilitatem degenerant: quia nihil magis veræ pietati perniciosum est. Ita moderata sit lætitia tua, ut nunquam te in cachinnos effundas.

XVI. Cum id à te officium exiget, ut aliquos invisas, curabis eo modo id fiat, qui Christianum

hominem decet. Neque plus temporis impendes, quàm honestas aut necessitas requirat.

XVII. Suspectas amicitias, aut periculosas, fuge.

CONSIDERATIO VIII.

De mortificatione.

FALLUNTUR vulgò seculares, qui mortificationes omnes in claustra amandandas esse putant. Neque enim æquum est, ut qui innocentius vivunt, pœnitentiæ, quæ reorum est, potissimùm studeant. Certè non religiosos solos, sed christianos omnes Christus alloquitur, dum ait: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam, et sequatur me.* Constat igitur, omnibus ad salutem et perfectionem aspirantibus mortificationem esse amplectendam.

II. Ea duplicis est generis: altera penitus necessaria, altera utilis tantùm. Prima præcipitur, secunda consulitur. De illâ dictum est: *Si oculus tuus scandalizat te, erue eum, et projice abs te: de istâ: Qui potest capere, capiat.* Primi generis usus consistit in eo, ut quidquid ad peccatum sive mortale, sive veniale impellere posset, penitus abjiciatur.

III. Considera, quæ sit frequentior causa lapsûs: utrùm amici, amor propriæ excellentiæ, ambitio, voluptas, etc. Hæc enim tibi amputanda esse prorsus existima. Nam, ut ait veritas æterna, *si quis venit ad me et non odit patrem suum, et matrem, et uxorem,*

et filios, et fratres, et sorores, adhuc autem et animam suam, non potest meus esse discipulus.

4. Sed remotâ peccandi occasione, qui ad perfectionem aspirat, majus eum aliquid aggredi oportet. Nemo est, cui non insit aliqua minus ordinata inclinatio. Alii plûs æquo honoris appetentes sunt, alii nimis indulgent corpori: illi in ludum propensiores, isti conversationibus quibusdam liberioribus implicati sunt. Quisquis ejusmodi est, sciat se nunquàm Deo penitùs acceptum fore, nisi modum in iis, eumque arctissimum servet. Licèt enim ista aperte peccata non sint, difficile tamen ab omni peccandi periculo absunt. Firmiter igitur hodiè propone, sensum, inclinationum, vanitatis, desideriorum, curiositatis studere mortificationi. Qui enim illam neglexerit, rarò, aut nunquam perfectam animi puritatem assequetur.

5. De mortificationibus corporis nihil est quod speciatim dicam. Unusquisque vires propriamque necessitatem consulere debet. Hoc unum in genere affirmare licet, quòd sæpè longè plura ferre possumus, quàm natura sibi malè blandiens arbitretur.

6. Verùm ne quis prudentiæ limites excedat, consulat conscientiæ moderatorem, illisque pœnitentiis, magno et forti animo utatur, quas sibi aut necessarias esse, aut utiles ad perfectionem acquirendam judicârit.

FINIS TOMI SECUNDI.

INDEX MEDITATIONUM

TOMI SECUNDI.

IV. PARS MEDITATIONUM.

De passione Domini nostri Jesu Christi.

INTRODUCTIO,	pag. 3
<i>Meditatio</i> . De circumstantiis dominicæ passionis,	8
2. Prædicat discipulis passionem,	17
3. De ingressu in Jerusalem.	19
4. De fletu super Jerusalem,	22
5. De cenâ in Bethaniâ,	24
6. De Christi venditione,	26
7. De esu Agni paschalis,	30
8. De lotionem pedum,	32
9. De præmissis ante institutionem sanctissimæ Eucharistiæ,	35
10. De loco, tempore, et convivis,	37
11. De conversione panis in Corpus,	39
12. De conversione vini in sanguinem,	42
13. De sacramentalibus speciebus panis et vini,	44
14. De ritu consecrationis, etc.,	47
15. De potestate consecrandi sanctissimam Eucharistiam datâ apostolis,	49
16. De insinuatione proditoris,	52
17. De apostolorum contentione,	55